

Олег Ольжич

сильний заряд духовності, яка веде борців до оновлення світу. Найвиразніше поет змальовує героїчні характери у поемах «Городок 1932» та «Незаномому Воюкові», присвячених підпільній боротьбі українських патріотів за права рідного народу в Польщі.

Довершеністю відзначається остання збірка Олега Ольжича «Підзамчя», в якій мистецькою глибиною він наближається до київських неокласиків. Ольжич творив поезію високої культури, прагнучи піднести українську лірику на новий щабель.

Він збагатив її конденсацією вольових мотивів, інтелектуальним струменем, воскресив героїзм і героїчну етику українця.

Олена Теліга (1907—1942) — поетеса й революціонерка, яскрава особистість, вольова, енергійна і вродлива жінка, яка своє життя присвятила боротьбі за незалежну Україну. Народилася 21 липня 1907 року в Петербурзі, де її батько *Іван Шовгенів* працював професором політехнічного інституту. Під час революції батьки повернулися до Києва і брали активну участь у творенні Української держави. Зазнаючи переслідувань від більшовиків, у 1923 році разом з матір'ю Олена емігрувала до Чехо-Словаччини. У Празі закінчила педагогічний інститут, познайомила із поетами «Празької школи». Вийшовши заміж за донського козака, бандуриста, старшину війська УНР *Михайла Телігу*, переїхала до Варшави, де вчителювала в українській школі, інколи заробляла як манекенниця. З 1932 року вірші Олени Теліги з'являлися в журналі «Вісник». З початком Другої світової війни поетеса очолила літературно-мистецьке товариство «Зарево» у Кракові. Коли фашисти окупували Україну, Олена Теліга у вересні 1941 року прибула до Рівного, а з жовтня уже діяла в Києві. За жорстоких умов окупаційного режиму організувала літературно-мистецьке життя, очолила Спілку письменників України, редагувала український журнал «Літаври». Її як українську патріотку і голову СПУ 9 лютого 1942 року гестапівці арештували, а 21 лютого цього ж року разом з іншими борцями розстріляли у Бабиному Яру.

Тільки посмертно вийшли збірки Теліги «Душа на сторожі» (1946), «Прапори духа» (1947), «Полум'яні межі» (1977). В Україні в 1991 році побачив світ «Збірник» її поезій та статей, а в 1999 — збірка «О краю мій». 2006 року в Києві опубліковано «Вибрані твори», куди увійшли її вірші й статті. Художній доробок Олени Теліги невеликий, але мистецьки довершений. Поетеса ретельно шліфувала кожне слово, щоб найтонше відтворити світ

почуттів ліричної героїні. Теліга належить до найвизначніших українських поетес, що сформували образ нової людини, борця за незалежну Україну. Поетеса проголосила героїзм як найвищу чесноту, орієнтир життя й творчості.

Поезія «*Пломінний день*» пройнята вітаїстичною концепцією життя як діяння. Голос ліричної героїні схвилюваний: «*День прозорий мерехтить, мов племінь, / І душа моя горить сьогодні. / Хочу жити, аж життя не зломить, / Рватись вгору чи летить в безодню*».

Яскраво-червоний колір полум'я символізує глибокі почуття ліричного персонажа. Асоціативний ланцюг образів розвивається і поглиблюється, особливо коли слово-полум'я чує натовп, але в умовах зневіри найгострішим словом є *Україна*. Пасивності, закостенілості, «*байдужо-непривітній землі*» поетеса протиставляє активну позицію гуманіста, який усвідомлює, що у битві за людяність потрібно утверджувати шляхетне, сміливе і добре начала. Коли героїня ставить на вітвар свободи свої інтереси, завзяття, віру, полум'яне слово, її душа «*грає і рушає на шляхи великі*». Вона вірить, що слово-клич «*зірветься у високість / І, мов прапор, в сонці затріпоче*». Для досягнення художньої виразності авторка вживає *алегоричні й метонімічні* образи. Заклики порівнюються з соколом, що гуртує споріднені душі борців. У цій атмосфері лірична героїня готова встати на бій зі злом.

Спрагою активної дії пройнятий вірш «*Сучасникам*», який вражає щирістю почуттів та афористичним мисленням: «*Не треба слів! Хай буде тільки діло! / Його роби — спокійний і суворий*». За жанром це — поезія-звертання, медитація, яка має свого адресата — сучасників і себе самого. Поетеса формулює лаконічні заклики, піднесені інтонації. Композиційно твір побудований як діалог ліричних суб'єктів. Героїня прагне гармонії почуттів і думок, що уявляється жінкою як «*святий союз*», коли «*душа і тіло, щастя з гострим боєм*» ідуть у парі. Її стоїцизм і життєлюбство вражають: «*Мій біль бринить, зате коли сміюся, / То сміх мій рветься джерелом на волю!*» Ніжність душі і суворість часу визначають етико-героїчну позицію ліричної героїні, яка усвідомлює своє покликання: «*Вітрами й сонцем Бог мій шлях намітив, / Та там, де треба, — я тверда й сувора*». Жити в ім'я Вітчизни — життєве кредо Олени Теліги.

Неоромантизм визначає стильову палітру творів Теліги, зумовлює її естетичну концепцію людини. На переконання по-

Олена Теліга

етеси, рідний край від неволі може врятувати новий тип українця, який вміє жити й творити для своєї нації.

Поетеса зверталася до жанру поезії-мініатюри, медитації, вірша-звертання, оди. Цікавою є поезія-метафора *«Радість»*, що передає настрої очікування, зустрічі з хлопчиною — *«безжурним вітроганом»*. Цей образ символізує незвичний світ радості, що витісняє буденщину й утверджує духовну цілісність душі героїні. Суміжне римування, п'ятистопний хорей, дієслівні форми передають рух, зміну, захоплення красою, що існує в світі.

Світ поезій Олени Теліги можна поділити на кілька тематичних полів. Передусім це — життєрадісне поле, адже домінантою духовності поетеси були оптимістичні настрої: *«Повір: незнане щось у невідому пору / Тебе зустрине радісним — живи!»*

Тематичне поле неспокою охоплює і громадянську, й інтимну лірику. Активна життєва позиція — ідеал поетеси. Навіть в інтимній *«Вечірній пісні»* лірична героїня Олени Теліги, прощаючись із коханим, споряджаючи його в похід, говорить йому напутні слова: *«Тобі ж подарую зброю: / Цілунок гострий, як ніж, / Щоб мав ти в залізнім свисті / Для крику і мовчань — / Уста рішучі, як вистріл, / Тверді, як лезо меча»*.

Таким же цілісним окреслюється у ліриці поетеси тематичне поле вибору. Безкомпромісна позиція зумовлює життя героїні, ідеал, пошук гармонії, мету до майбутнього і невблаганну смерть у боротьбі, яку вона сміливо приймає як борець. Через те *Дмитро Донцов* назвав Телігу *«поеткою вогнених меж»*.

Олекса Стефанович (1899—1970) — один із поетів «Празької школи», який найбільше цінував самодостатність мистецтва. Народився 5 жовтня 1899 року в селі Милятин (тепер Рівненської області) в родині православного священика. 1919 року закінчив Волинську духовну семінарію в Житомирі. 1922 року Стефанович емігрував до Чехо-Словаччини, де й закінчив філософський факультет Празького Карлового університету (1928), водночас студіював філологічні науки в Українському вільному університеті. 1932 року захистив докторську дисертацію, але не мав постійної роботи і жив скрутно. В 1944 році Стефанович залишив Прагу, виїхавши до Німеччини. 1949 року поет оселився у США, у місті Буффало. Жив самотньо, дуже тужив за Україною. *«Мій Хрест — мій тягар, моя дорога»*, — говорив митець собі, перебуваючи в забутті й самовідчуженні. Помер 4 січня 1970 року в будинку для літніх людей.

Друкватися Олекса Стефанович почав з 1923 року в емігрантських журналах *«Нова Україна»*, *«Веселка»*, *«Український студент»*, а згодом — у львівському *«Літературно-науковому віснику»*. В Празі поет видав збірки *«Поезії»* (1927), *«Стефанос I»* (1938). Стефанович був надзвичайно скромною і вимогливою

до себе людиною, а тому наступні збірки *«Стефанос II»*, *«Кінецьсвітне»* і *«Фрагменти»* увійшли тільки у *«Зібрані твори»* (1975), що їх після смерті поета видав у Торонто поет *Богдан Бойчук*. Сучасники митця згадують, що він дуже ретельно шліфував свої поезії. Як талановитого митця, його приваблювали досконала версифікація, мелодика рядків, витонченість і змістова вагомість образів. Він був тонким майстром ритмомелодики, вишуканих рим, зокрема й внутрішніх, доводячи до віртуозності асонансе й алітераційне звучання поезії: *«В сріблі місяця лебеді срібні. / Срібні лебеді в срібній воді»* («От високо став місяць у небі»).

У художньому світі Стефановича важливу роль відведено образами давньої української історії та міфології. Цікаву інтерпретацію дав поет *«Плачу Ярославни»*, де змальовано величний у своїй трагічності образ Ярославни: *«Чуєш? Зозулею хоче злетіти, / Хоче у далеч кудись... / Чує те квиління жіноче, що вітер, / З мурів здійнявшись, доніс. / Я б, — каже, — в зелень його перенесла, / В зелень з кривавих калюж! / Дайте мені ви для синяви весла! / О, не даєте... Чому ж?...»*. Звертається митець і до доби козаччини, оспівуючи Петра Дорошенка й Богдана Хмельницького як державотворчих мужів («Дорошенко», «Богдана стрічають»). Їх святий заповіт про незалежну Україну взяли герої Базару й Крут.

Поезія *«Крути»* (1933) — одна із перлин лірики Стефановича, співзвучна *«Пам'яті тридцяти» Павла Тичини*. Митець драматичними фарбами змальовує бій, карбує динамічні образи й напружені картини. Українські патріоти мужньо витримують шалені атаки ворога, але немає патронів, сили нерівні: *«Як захлиналися співами ви, / Так захлинулися кров'ю»*. Героїзуючи подвиг молоді, поет вірить, що кров пролита не даремно, пам'ять трагедії під Крутами буде бити на сполох, будити совість кожного українця. Головна ідея твору — віра у перемогу ідеалів, за які боролися юні патріоти: *«Сходять нам ваші негасні сонця, / Дзвонять серця ваші вічні, / Ваші квітневі, травневі серця, / Криком кривавим — воскресни!»*

Образ Весни, символ національної революції, коли Україна здобула незалежність, — це Тичинин образ, але у Стефановича він символізує тяжку долю Вітчизни у ХХ столітті. У сонеті *«Багряна піраміда»* поет змальовує закривавлену, *«у пурпурі від ран»* Україну, образ якої постає і в поезіях *«До Базару»*, *«До Бродів»*, *«Вічна слава»*. Свідком трагічної української історії виступає золотoverхий Київ у однойменній поезії.

Олекса Стефанович

Оксана Лятуринська

Оксана Лятуринська (1902—1970) — талановита поетеса, скульптор, художник, перекладач. Народилася 1 лютого 1902 року на хуторі біля містечка Вишнівець (тепер Кременецького району Тернопільської області) у родині військового офіцера. Навчалася в Кременецькій українській гімназії, дивуючи вчителів багатогранною обдарованістю. В 1919 році померла Оксанина мати, залишивши її під опікою деспотичного батька. Не витримавши нестерпного життя, Оксана взимку втекла з дому до Німеччини, а 1924

року нелегально приїхала до Чехо-Словаччини, де навчалася на філософському факультеті Карлового університету та в Українській студії пластичного мистецтва в Празі. Уже на початку 30-х років вона утвердилася як художниця й скульптор. Її скульптури відзначаються синтезом монументальних форм з модерними композиціями, мистецьку вагу мають погруддя Тарасові Шевченку, портрети видатних українців. Лятуринська працювала в мистецтві кераміки, створила низку чудових писанок. Водночас друкувала вірші в журналах «Вісник», «Пробоем», увійшла в коло поетів «Празької школи». Збірки «Гусли» (1938), «Княжа емаль» (1941) побачили світ у Празі, збірка «Веселка» (1956) — у США. Її перу належать книга новел «Материнка» (1946), збірка віршів для дітей «Бедрик» (1956). Померла Лятуринська 13 червня 1970 року в Мінеаполісі (США). Своїм вчителем поетеса вважала **Павла Тичину**, від якого навчилася милозвучності вірша, уміння спиратися на народну символіку.

Як митець Лятуринська розвивалася в річищі символізму, її вірші відзначаються високою культурою мислення й почуттів. Найчастіше поетеса зверталася до ліричних мініатюр. Ємно, виразно, експресивно передається світ почуттів ліричної героїні: *«Темніє тіннями божниця, / І темно дивляться Святі. / Скорботно-виснажені лиця, / Як пергаментові листи. / Щось не велить душі молитися, / Прибігти під святий покров. / І мариться: мов сліз криниця, мов Божі муки й Божа кров»*. Коли героїня стоїть перед суворо-скорботними ликами святих, вона бачить Україну в образі грізної Диви з мечем, уявляє її Богинею, якій приносять вічні жертви, Дівкою-сфінксом, перед якою вона падає, благаючи волі рідній землі. Лірична героїня — дочка поневоленої нації, тому, сягаючи зором у сиву давнину, бачить вольові натури, які захищають свободу. Тема бойового лицарства звучить у багатьох поезіях авторки («Не соколи вилітали», «Не знаєш гасла — боронись!»). Український лицар

з мініатюри *«І зрине кінь у височинь»* сприймає смерть на полі брані як почесний підсумок свого життя. Коли воїн з'явиться у бойовому спорядженні перед святим Юрієм, і той запитає: *«Що мав над життя дорожче? / Що на землі досяг?»*, то лицар гордо скаже: *«Я воїн був, Побідоносе, / доніс свій золот-стяг»*. За цей подвиг він перебуватиме серед лицарів неба.

Поетичний образ рідного краю — наскрізна тема творчості Лятуринської. Вірш «Волинські майоліки» просякнутий щемливою тугою за отчою землею, голос якої промовляє через тисячі років древлянським духом, неповторною красою, звуком гусел, пишною веселкою.

Юрій Липа (1900—1944) — талановитий поет і прозаїк, політолог, публіцист, медик. Свою невгамовну енергію, творчі здібності він спрямував у єдине річище — служити Україні. Це був син відомого українського письменника **Івана Липи**. Народився Юрій 5 травня 1900 року в Одесі. Від батька успадкував любов до рідної мови й мистецтва. У період визвольних змагань 1917—1921 років Юрій Липа був козаком збройного куреня морської піхоти, згодом — заступником командира Одеської січі. Після поразки УНР опинився в еміграції, закінчив медичний факультет Познанського університету (1929), працював асистентом на медичній кафедрі Варшавського університету. Організував мистецьке об'єднання «Сонцесвіт». У роки Другої світової війни Юрій Іванович мешкав у селі Буки біля Яворова, був лікарем. 18 серпня 1944 року поет загинув.

Творчий діапазон митця дуже широкий. Юрію Липі належать збірка новел «Нотатник» (1936), історичний роман про події з доби Хмельниччини «Козаки в Московії» (1934), низка публіцистичних праць, есе, досліджень історії України.

Юрій Липа оприлюднив три збірки поезій «Світлість» (1925), «Суворість» (1931), «Вірую» (1938). У його поезії масштабно окреслюється образ України. На думку митця, у змаганнях за волю й державність українці повинні йти своїм шляхом, а не сподіватися на допомогу західних чи східних сусідів, адже вони мають великі потенційні можливості *«переплавити руду на метал»* й посісти гідне місце в геополітичному просторі («Знак цей рунічний»). Поет звертається до героїчних моментів в українській історії, зокрема до битв 1649 року під Лоевом і Києвом, коли литовський князь **Ян Радзивілл** вжахнувся від небаченої енергії українців. У медитаціях, баладах Липи відсутні настрої розгубленості. Відбулася переоцінка минулого батьківщини, бачення шляхів, які можуть відродити Україну. Це зумовило окличні інтонації поета, який відчуває себе в облозі: *«Ім'я сучасного — ми, / Ім'я будучини — ччн, / Хто спиниться — той служить тьмі, / Хто в поході — звитяжець він, / Він підле-*

Юрій Липа

тить, як орел, / Він зілле все, / Що з глибоких джерел / День нам несе» («Щоденний бій»).

Юрій Липа прагне пробудити національну самосвідомість читачів, тому його поезії полемічні, пересипані несподіваними зіставленнями, асоціаціями. Негативні явища розпачу, безвольності в душі українця після поразки УНР він назвав «пораженством», яке вважав небезпечнішим, ніж перемога напасників. Митець закликає плекати душу людини, що є умовою захисту й збереження держави.

У художньому світі лірики Липи органічно поєдналися образи доби *Володимира Мономаха*, барокова пластика часів *Івана Мазепи*, а стиль його, за словами *Євгена Маланюка*, характеризується ясністю вислову, доцільністю образу й динамічною ошадністю речення. Така лірика нагадує графіку.

Поети «Празької школи» доповнили й піднесли українську літературу на високий щабель розвитку, адже зверталися до тем, ідей та образів, у радянській Україні заборонених. Тематичні обрії їхніх творів широкі, охоплюють античні й середньовічні мотиви, котрі перегукуються із болючими проблемами ХХ століття. Біблійні сюжети відтінюються образами сучасників, борців за волю України. Національна проблематика, гуманістичний пафос і вольове напруження творів «пражан» служили ідейною зброєю в боротьбі за суверенну Україну.

Підсумуйте прочитане. 1. Кого з українських письменників, які жили в еміграції, ви знаєте? Які історичні обставини зумовили появу «Празької школи» поетів? Висвітліть естетичні засади «пражан». 2. Окресліть джерела й тематичне коло лірики Юрія Дарагана. 3. Висвітліть основні віхи життя Олега Ольжича. Визначте провідні риси його лірики. 4. Схарактеризуйте самотність ліричної героїні Оксани Лятуринської. 5. Окресліть історіософські мотиви поетів-«пражан». 6. Розкрийте композиційні особливості вінка сонетів «Юнацька весна» Леоніда Мосендза. До яких жанрових різновидів лірики звертався поет? Які художні відкриття здійснив Мосендз в українській поезії? 7. Чиї традиції продовжила Олена Теліга в ліриці? Як це позначилось на її проблематиці, системі образів? Визначте ідею поезії «Пломінний день» Олени Теліги. Що символізує племенистий колір? Як трактує поетеса тему поета і його слова?

Поміркуйте. 1. Який вплив на художні шукання Юрія Дарагана мала лірика Павла Тичини? Порівняйте поезії цих митців. 2. Чому життя Олега Ольжича, Олени Теліги, Юрія Липи було життям-подвигом, синівським служінням Україні? 3. Який зміст вкладали «пражани» у поняття *героїчні образи, активний гуманізм, патріотизм*? З якою метою Юрій Липа, Оксана Лятуринська, Олекса Стефанович прагнули пробудити націо-

нальну свідомість читачів? 4. Чим актуальні для нашого часу ідеї поетів «Празької школи»? 5. Яким змальовується образ України у творах «пражан»? У чому полягає естетична неповторність волинських пейзажів Олекси Стефановича? Порівняйте художню самотність «Плачу Ярославни» Шевченка й однойменної поезії Стефановича. На яких мотивах акцентують увагу митці?

СПИСОК РЕКОМЕНДОВАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

Астаф'єв О. Поети і воїни прийдешнього // Празька поетична школа. Антологія. — Харків, 2009.

Поезія «трагічного оптимізму» // Поети «Празької школи». Срібні сурми. Антологія. / Упоряд. М. Ільницький. — К., 2009.

Просалова В. Поезія «Празької школи». — Донецьк, 2009.

Євген Маланюк

(1897—1968)

Ти не загинеш, мій народе,
Пісняр, мудрець і гречкосій.
Бо вірю: судні дні не даром
Твій чорний рай зняли пожегом,
І племін слупами росте,
Сполучаючи з небом степ.

(Євген Маланюк)

В історії української літератури ХХ століття Євгенові Маланюку належить одне з найпомітніших місць. Визначний поет і літературознавець, культуролог й автор мистецьких есе та історичних розвідок, палкий патріот України й гуманіст — таким постає він перед читачами. Його філігранно довершені й вольові рими, наснажені енергією героїчного подвигу, щирий ліризм, поклоніння перед ідеалами краси й гармонії як першочинними факторами поетичного мистецтва справляли великий вплив українську лірику ХХ століття.

«Я волю полюбив державну» (Євген Маланюк)

Євген Маланюк народився 20 січня 1897 року в селищі Архангород, яке розташувалося над річкою Синюхою на Херсонщині (тепер Кіровоградська область). Його родина належала до національно-свідомих українців козацько-чумацького походження. *«В нашому старому, мурованому з степового каменю домі жилося «на дві хати» — дідову й батькову. В першій хаті панував дух віків, старовинного побуту, тисячолітніх*

звичаїв і обрядів та свідомого «україноцентризму», — згадував поет. Батько, Филімон Маланюк, був освіченою людиною, провів просвітницьку роботу на селі, ставив вистави, організував читальню. Мати, Гликерія, була дочкою серба, військового Якова Стоянова, захоплювалась поезією. Від неї, як писав Євген, успадкував сердечність і любов до мистецтва і їй присвятив поему «Липень» (1931). Згодом поет так схарактеризує себе: «Внук кремезного чумака, / Січовика блідий праправнук, — / Я закохавсь в гучних віках, / Я волю полюбив державну. / І крізь папери, крізь перо, / Крізь дні буденні — богоданно / Рокоче запорозька кров / Міцних поплечників Богдана».

Закінчивши Єлисаветградське реальне училище в 1914 році, вступив до Петербурзького політехнічного інституту, але з початком Першої світової війни став слухачем Військової школи в Києві. 1916 року його у званні поручника направили на Південно-Західний фронт. Після лютневої революції 1917 року Маланюк перейшов на бік УНР, працював у Генеральному штабі України. У жовтні 1920 року армію УНР інтернували до Польщі, і Маланюк опинився в таборі біля Каліша, де пробув три роки. Тут він дійшов висновку, що за умов національної трагедії потрібно виборювати свободу України «вже не військовою зброєю, а лише зброєю мистецтва й культури». Література має формувати в читача національну свідомість і державницьку волю, не втрачаючи при цьому мистецької самобутності й не стаючи ілюстрацією до партійної ідеології. 1923 року Євген Филімонович виїхав до Чехії, вступив до Української господарської академії в Подєбрадах на інженерний факультет, який успішно закінчив, і працював у Варшаві. У 1929 році організував літературне угруповання «Танк», редагував журнал «Ми», згодом співпрацював з «Вісником». Потім, за словами поета, настала «похмура доба німецької окупації». Після короткочасного перебування в Празі Маланюк потрапив у Регенсбург, де викладав математику й українську мову в табірній гімназії. Активно співпрацював з МУРОм. 1949 року поет переїхав до Нью-Йорка, де працював і чорноробом, і креслярем. Одночасно видавав збірки, літературознавчі праці, есе, часто подорожував, читав лекції й проводив авторські вечори. Був почесним головою об'єднання українських письменників у діаспорі «Слово».

У середовищі поетів «Празької школи» Маланюк утвердився як лірик, видавши збірки «Стилет чи стилос?» (1925), «Гербарій» (1926). У цих книгах він виявив себе як митець державницького мислення, який роздумує над уроками й причинами втрати Україною незалежності. За нових умов, що склалися, поет все-таки бачив перспективи для державної самостійності, а тому проголосив активну концепцію мистецтва, окреслив ту

роль, яку повинна відіграти поезія в боротьбі за кращу долю народу. Маланюк пише про значення митця для своєї нації. Назва першої збірки символічна: *стилет* — невеличкий кинджал з тонким тригранним клинком, грецьке слово *стилос* (паличка для письма) символізує поезію, котра як зброя має служити Україні в її державотворчих змаганнях. Так молодий поет продовжив традиції *Тараса Шевченка, Івана Франка, Лесі Українки*, у новому ідейно-естетичному вимірі розв'язуючи проблему митця.

Його творчість поділяється на два періоди: *перший* охоплює 1925—1943 роки, коли, крім названих збірок, виходять «Земля й залізо» (1930), «Земна Мадонна» (1934), «Перстень Полікрата» (1939), «Вибрані поезії» (1943); *другий* — 1944 — 1968 роки: збірки «Влада» (1951), «П'ята симфонія» (1954), «Остання весна» (1959), «Серпень» (1964).

Євген Маланюк помер 16 лютого 1968 року. Похований на нью-джерському цвинтарі Баунд-Брук, названому американськими українцями «нашим Пантеоном».

Лірика трагічного оптимізму

Ключ до розуміння ідейно-естетичних шукань і картини художнього світу Маланюка криється в його *оригінальній концепції культури*. Поет мав свої погляди стосовно формування української нації. В есе «*Нариси з історії нашої культури*» (1954) висвітлив своє розуміння культури українського народу, наповнивши його глобальними вимірами. Ще від VII ст. до н.д. землі теперішньої південної України були північною частиною античної Еллади, від якої походять римська й західноєвропейська цивілізації. Грецька культура справила на нас і позитивний, і негативний вплив. Позитивною успадкованою традицією є прагнення українців до краси, що виявляється в народних піснях, одязі (знамениті наші вишиванки), писанках, танцях тощо, у глибоких почуттях моральності, духовності, що простежуються у родинно-побутових традиціях, у пошані до людської особистості. Негативний вплив Еллади на жителів України полягає в тому, що надмірне захоплення красою породило «*лагідну душевну мирність*», альтруїзм, не сформувало «*мілітарної готовності*», щоб захистити себе й свої землі. Це й дало право Маланюкові називати Україну, вслід за німецьким істориком *Йоганном Гердером*, «*Новою Елладою*», «*Степовою Елладою*»: «*Незборима соняшна загибля — / Віки, віки — одна блакитна мить! / Куди ж поділа, Степова Еллада, / Варязьку сталь і візантійську мідь?*» («Варязька балада»).

На погляд Маланюка, українцям «*прищепили почуття меча і держави*» варяги. Внаслідок поєднання лагідної еллінської культури і войовничості варягів й виникла Київська Русь.

Знову-таки, варяги як завойовники не спромоглися закласти в основу функціонування держави конституційно-правового чинника. У роздробленні й міжусобних війнах князів Маланюк бачив причину занепаду Київської Русі як держави.

Внаслідок визвольних змагань 1917—1920 років після трьох віків неволі постала незалежна Україна. Цей період несвободи Вітчизни Маланюк називає «*ніччю бездержавності*», котра внесла негативний елемент до менталітету українця — «*тавро невілля*», що й відіграло фатальну роль у пореволюційній ситуації. Тому найбільшим нещастям для України поет вважав появу типу малороса, що формувався в умовах неволі й мав комплекс меншовартості. В есе «*Малоросійство*» (1959) поет розкриває причини й наслідки цього явища, яке нівелює будь-яку особу. Цьому типові автор протиставляв тип «*мазепинця*» — людини, що має національну гідність, шанує свою культуру і захищає державність України. Тому й центральним образом лірики Маланюка став вольовий, національносвідомий українець.

«*Стилет чи стилос?*». Оригінальною виявилася й естетична концепція Маланюка. Він продовжив традиції *Тараса Шевченка, Пантелеймона Куліша, Михайла Старицького, Івана Франка, Лесі Українки*, які підкреслювали суспільну важливість поезії. Концепція мистецтва Маланюка — суспільно активна; завдання поета — служити Україні, втілювати загальнонаціональні ідеї: «*Як в нації вождя нема, / Тоді вожді її — поети! / Міцкевич, Пушкін не дарма / Творили вічні міти й мети. / Давали форму почуттям, / Ростили й пестили надії, / І стало вічністю життя / Їх в формі Польщі і Росії...*».

Поет поставив слово на сторожі української культури й державності, формування нового типу українця. «*Стилет чи стилос? — не збагнув. Двоєко / Вагаються трагічні терези. / Не кинувши у глиб надійний якор, / Пливу й пливу повз береги краси*», — так митець уже в першій збірці роздумує над місією митця і його поклонанням, яке за жодних обставин не допускає фальшу чи кон'юнктури. Стилет і стилос, зброя й перо, сила і краса зливаються в єдиному образі, символізують боротьбу за ідеали народу, свідомий вибір і жертвоне служіння красі й правді. Цю проблематику Маланюк порушує в таких поезіях, як «*Молитва*», «*Напис на книзі віршів*», «*Зерову*», «*Куліш*» та інших. Головна ідея цих творів — поет повинен безкомпромісно служити народові, формувати свідомість нації.

Поезія Маланюка національно-органічна. В ній поєднуються неокласична гармонія й неоромантика, символіка й патетика. В його художній картині світу на вершині піраміди перебувають Бог, вища правда й справедливість, а поет — це обранець Божий, який несе слово Господа українцям. Для Маланюка поетичне

слово є дієвим засобом, що творить волелюбний дух нації, підпорядковується завданням майбутнього відродження України.

Особистісно-громадянська лірика. Поезія Маланюка прийнята екзистенційними мотивами, спричиненими його поневіряннями в еміграції, хвилинами відчаю і гніву, страждання й самотності. Проте, обравши долю вигнанця, митець має ясну мету: жити для України, її культури, бути корисним нації.

Цикл поезій «*Під чужим небом*» (1920) складається з п'яти частин. Перебуваючи на чужині, ліричний герой тужить за рідним краєм, його охоплює екзистенційне почуття самотності. Перша частина вірша має *художнє обрамлення*, констатацію відчуження героя: «*Чужі: й земля, і небо тут, і люди*» та завершення: «*Чужа земля, чужі й похмурі люди*». Поет вдається до художньої умовності; застосовує прийом зміщення часо-простору: він переноситься в давні часи і бачить, як «*кревний край кона в останній муці, / Дикун над ним заносить ятаган, / А він скажений біль терпить*». *Антитеза* — основний композиційний прийом розгортання ліричного сюжету. Відчуваючи непереборну ностальгію за Вітчизною, герой заперечує паризькі бруки, престарі празькі вулиці, протиставляючи їм сільські краєвиди, «*материнські руки*», «*стару соломі рідних стріх*» як наймиліші його серцю: «*Там свист херсонського простору! / Там вітер з кришталевих хвиль! / А тут: в вікні опустиш штору — / І п'єш, самотний, смертний біль*». Увиразнюють образ рідного краю «*гук весни і вітер, веселий вітер світлих літ*». На цьому тлі ностальгія вигнанця набуває всесвітніх масштабів. Палка любов до Вітчизни постає у снах і спогадах, в образах степу, лук, вітряків на узгір'ї. Метафора та епітет *кришталевий* (тобто *чистий, джерельний, життєдайний*) окреслюють яскравий образ рідного краю. З особливою тугою та щемом у серці герой Маланюка зізнається у своїх муках, неможливості повернутися на Батьківщину: «*Несу отут страшний свій іспит / І знаю, що життя мине. / І мати, сидячи на призьбі, / Вже не вичікують мене*». Суб'єктивні враження і переживання ліричного героя розвиваються на тлі топосів річки Синюхи, сірої стріхи під дощами і похилої хати старенької матері, яка дослухається до гавкання Бровка, очікуючи на повернення сина. Образ вигнанця і світ його почуттів і переживань домальовуються в останній частині циклу. Ліричний герой підсумовує свої рефлексії, ставлячи риторичні запитання: «*По яких ще дорогах шукати причинної долі? / Перекотиполем блукати в яких степах?*». Доля пілігрима невтішна, але духовною підпорою у життєвих випробуваннях стає українська пісня, яка звучить для нього, ніби хорал.

Творчість Маланюка сповнена автобіографічними мотивами, образами рідних, друзів по перу й зброї. Частина європейських поетів виявляла захоплення колективним «ми», в якому розчи-

нялася особа, митців уже не цікавив неповторний світ людини. Німецький поет *Йоганнес Бехер* у збірці «Сірі колони» проголошував: *«Я зрікаюсь свого імені. Мене звать — товариш»*. Така тенденція спостерігалась і в радянській українській ліриці того часу, в якій з усіх граней людського «я» наперед висували «класову свідомість». Маланюк натомість утверджував духовне багатство людини, відкритість ліричних почуттів. Автобіографічні мотиви Маланюка мали велике значення, оскільки допомагали збагнути етичний світ героя, його душевні поривання. Так окреслювався неповторний світ його *громадсько-особистісної* лірики.

Євген Маланюк розширив тематичні, образні й жанрові обрії української поезії. Він творив самобутню поезію, естетично зорієнтовану на світову культуру, але виплекану на національному ґрунті. Маланюк виробив власний поетичний стиль, який живився античними джерелами, високомистецькими здобутками класиків, українською бароковою культурою (проповідницька риторика) та модерними (неоромантизм, символізм, експресіонізм) мистецькими течіями. Характерні риси лірики Маланюка визначив *Іван Дзюба*: *«Маланюкова поезія залишиться... доказом суворой сили українського слова, його здатності бути не лише мелодійним, ніжним, барвистим, гнучким, вигадливим, — а й згустком волі й думки, що концентруються в пекуче почуття»*.

Підсумуйте прочитане. 1. Окресліть основні моменти біографії Євгена Маланюка. Які обставини вплинули на формування його особистості? 2. Схарактеризуйте творчий шлях Євгена Маланюка в контексті мистецького життя «Празької школи» поетів. 3. На які періоди поділяють творчість Маланюка? Назвіть його збірки. 4. Чиї традиції продовжив Маланюк у ліриці? У чому полягає оригінальність його концепції культури? 5. Чому найбільше нещастя України Маланюк пов'язував із «малоросійством»? Схарактеризуйте концепцію вольової особистості Маланюка. 6. Як у ліриці митця поєднано особисті та громадянські мотиви? Наведіть приклади. 7. Які завдання ставив Маланюк перед митцем у поезії «Стилет чи стилос»? Схарактеризуйте образність вірша. За допомогою яких художніх засобів досягається виразність ідеї твору? З'ясуйте, яку естетичну функцію відіграють у поезії тропи.

Поміркуйте. 1. Чому поезію Маланюка називають «лірикою трагічного оптимізму»? 2. Чи мав слушність поет, назвавши Шевченка «духовним Мойсеєм нашої нації»? Аргументуйте своє твердження. 3. Що зближує Маланюка з неокласиками?

СПИСОК РЕКОМЕНДОВАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

Астаф'єв О. Лірика української еміграції: еволюція стильових систем. — К., 1998.

Войчишин Ю. «Ярий крик і біль тужавий»: Поетична особистість Євгена Маланюка. — К., 1993.

Дзюба І. Поезія вигнання // Дзюба І. З криниці літ: У 3 т. — Т. 1. — К., 2006.

Іван Багряний

(1906—1963)

Людина — це найвеличніша з усіх істот.

Людина — найнещасливіша з усіх істот.

Людина — найпідліша з усіх істот.

Як тяжко з цих трьох рубрик вибрати першу для доведення прикладом.

(Іван Багряний)

Людина-легенда Іван Багряний — одна із найвеличніших і найтрагічніших постатей в українському письменстві ХХ століття. Активний учасник творення літератури відродження, він у 25 років був заарештований радянськими репресивними органами за націоналізм. І в еміграції сприймався неоднозначно, піддавався злісним наклепам і переслідуванням. Однак суворі випробування не зламали волі митця і спраги до творчості. Великий доробок письменника — лірика, романи, повісті, п'єси й публіцистика — цікава сторінка в духовному бутті української нації.

Через терни Гетсиманського саду

Іван Багряний (справжнє прізвище — Іван Павлович Лозов'ягін) народився 19 вересня 1906 року в селі Куземин поблизу містечка Охтирки (тепер Сумська область) у родині муляра. Після закінчення початкової школи навчався в Охтирській технічній школі, згодом — у Краснопільській художньо-керамічній школі. Потяг до мистецької творчості був у нього органічним. Все ж Іван шукав себе то в робітничих професіях, то вчителював, подорожував Кримом, побував на Кубані, в Кам'янці-Подільському, редагував місцеву газету. З 1926 року він навчався у Київському художньому інституті, та, закінчивши вуз, не отримав диплом як «політично неблагонадійний». Молодий лірик привернув до себе увагу «ідеологічно невитриманою» поезією та участю в попутницькій (тобто непролетарській, національно-зорієнтованій) організації «МАРС».

З 1926 року почав друкувати оповідання й поезії в журналах «Всесвіт», «Глобус», «Плужанин», «Життя й революція». 1927 року опублікував поему «Монголія», 1929 — збірку поезій «До меж заказних», поему «Ave, Maria». Поезія Івана Багряного пройнята елегійними і філософськими мотивами, сповнена гіркої іронії та сарказму до нової дійсності. Великий резо-

нанс мав його віршований роман «Скелька» (1930), заснований на легендах і переказах про повстання у XVIII столітті селян села Скельки проти ченців, що були на Полтавщині оплотом антигуманної політики до народу. Волелюбний, національно-патріотичний пафос роману викликав шалену лють у влади: твір було конфісковано й заборонено. 1931 року вийшла друком збірка оповідань «Крокви над табором», розгромлена критикою як куркульська, ворожа більшовицькій владі. Після цього письменника було заарештовано й засуджено до трьох років заслання на Далекому Сході. Іван Багряний згадував: «*Охотське море. Тайга. Тундра. Звіроловство. Були там поселення давно осілих наших людей з України... Але згодом охопила мене страшна туга за Україною. Непереможна. Отож сів я на поїзд і рушив на захід. У Томську мене перехопила залізнична агентура НКВС. Арешт, суд, вирок: за втечу із заслання — три роки ув'язнення в таборі (Байкало-Амурському)*». Відбувши покарання, Іван Павлович повернувся до Охтирки, де й одружився. Проте у 1938 році його заарештували знову. Слідство велось до 1940 року. Врешті письменника звільнили з в'язниці через відсутність доказів і хворобу (сухоти). Ці події згодом лягли в основу романів «Тигролови», «Сад Гетсиманський».

У 1943 році Багряний приїхав до Львова, де опублікував свої поетичні твори та роман «Звіролови» (1944), згодом перероблений і виданий під назвою «Тигролови» (1946). По війні митець оселився в місті Новий Ульм (Німеччина), яке стало центром українського культурного життя для емігрантів. Тут Багряний заснував газету «Українські вісті», видавництва «Україна» і «Прометей», які друкували заборонені в СРСР твори українських та зарубіжних митців. Організовує Українську революційно-демократичну партію, бере участь у створенні МУРу (Мистецький український рух), засновує ОДУМ (Об'єднання демократичної української молоді).

«Документом доби» називають памфлет Багряного «*Чому я не хочу вертатись до СРСР?*», перекладений багатьма мовами світу. В ньому висвітлено становище українських емігрантів і засуджено більшовицький терор у поневоленій Україні. Твір розвінчував облудну радянську пропаганду й лицемірні дії західних урядів, які сприяли насильницькому поверненню біженців до СРСР — зно-

Афіша фільму «Сад Гетсиманський» (режисер Ростислав Синько). 1993

ву в концтаборі. Памфлет читався на засіданні ООН, де вирішувалося питання репатріації емігрантів. Від імені тисяч українців Іван Багряний роз'яснював, чому не хоче повертатися додому. «*Совєтська родіна*» — це тюрма народів. Не вона є справжньою батьківщиною — «*ми воліємо вмерти тут на чужині, але не вертатись на ту «родіну»*». Памфлет справив сильне враження на світову громадськість.

В еміграції письменник видав роман «Сад Гетсиманський» (1950), повість «Огненне коло» (1953), роман «Буйний вітер» (1957). Роман «Людина біжить над прірвою» (1965) побачив світ після смерті автора. Його перу належать п'єси «Розгром», «Морітурі», «Генерал», книга статей «Публіцистика».

Життєві випробування підірвали здоров'я Івана Багряного. Тяжкий удар долі він пережив, почувши по радіо спророкований радянськими чиновниками виступ свого сина Бориса, спрямований проти батька. В Німеччині митець одружився вдруге, від цього шлюбу мав сина Нестора і доньку Роксолану. Їм він заповідав знайти в Україні брата Бориса й сестру Наталю, допомогти їм, чим зможуть. Серцевий напад 25 серпня 1963 року перервав життя письменника. Похований Іван Багряний у Новому Ульмі. На надгробному пам'ятнику викарбовано рядки із поеми «Золотий бумеранг»: «*Ми є. Були. І будем ми! Й Вітчизна наша з нами*».

Романний епос Івана Багряного

Епічні полотна Івана Багряного будуються на гуманістичній філософії екзистенціалізму, змальовуючи складне буття людини за умов наступу тоталітаризму на духовний світ особи, його зазіхання на найсвятіше — її життя. В центрі цих творів постає сильна волею й горда особистість, яку не спроможна духовно зламати могутня державна машина тоталітаризму. Саме вміння простежити і виявити в образах провідну тенденцію історичного розвитку доби робить Івана Багряного митцем великого масштабу.

У його романістиці органічно з'єднались реалістична конкретність образу з романтикою, виразним ліричним началом. Романне мистецтво досягло справжньої епічної глибини, особливо у висвітленні складної картини буття народу, його змагань з антигуманною чи то фашистською, чи то радянською ідеологією. У романі «Людина біжить над прірвою» прозаїк виводить монументальну постать Максима Колота, який повстав «*долею проти найбільших страхів і почвар, які будь-коли існували під сонцем... З гарячим буремним серцем. З очима, запаленими вогнем великої, нездійсненої мрії... Герой нашого часу!*». Попри окремі, тимчасові поразки й розчарування, остаточний результат боротьби не викликає у героїв сумніву. Це надає трагічним ситуаціям, змальов-

ваним у романах Багряного, оптимістичного звучання. У цьому світлі окреслюється провідна ідея його книг: тільки в боротьбі проти сил зла виявляються кращі риси характеру людини. Автор випробовує моральний потенціал героїв: чи зможуть вони протистояти антигуманному режимові. В цьому виявляється романтичний характер світосприймання Багряного. Щирий демократизм, інтимна духовна близькість до людини, майстерність соціально-побутових і психологічних характеристик, художній аналітизм, виразний романтичний струмінь — все це безсумнівні завоювання його епіки. В художній структурі його прози важливе місце посідає *публіцистичність*, чим він зближується із *Юрієм Смоличем, Павлом Загребельним*. Як і вони, Іван Багряний вигадливий у мистецтві оповіді й сюжетобудування, сміливо застосовує різноманітні засоби моделювання дійсності — реалістичну подробицю, образ-символ, біблійні й міфологічні алюзії (натяки), іронію, гротеск, сюрреалістичні вкраплення.

Роман всепереможного оптимізму

Роман «Тигролови» (1946) мав величезний успіх у читачів. Його перекладено англійською, німецькою, голландською мовами. Цим твором письменник показав світові обличчя радянського зека, а в його образі — незламну горду людину, повну життєвої сили, волі до життя й боротьби. Однак **проблематика роману ширша, забарвлена філософією екзистенціалізму**. В ньому з'ясовуються причини трагічності буття людини в тоталітарному суспільстві. Митець висвітлив теми свободи, життя

і смерті, вибору людиною місця в історії, межі її можливостей, обсяг її особистої відповідальності. Змальовуючи жорстокі випробування та тортури безневинних людей у ГУЛАГах, автор показує їхній героїзм у боротьбі проти тоталітарного режиму.

Жанрово-композиційна своєрідність. За жанром «Тигролови» — *пригодницький роман: його сюжет насичений незвичайними пригодами й характеризується несподіваними поворотами, динамічністю у розгортанні подій*. Цим твором Іван Багряний утвердив український пригодницький роман. Основним композиційним принципом, за яким побудовано роман, є *принцип дихотомії*, тобто сюжетні лінії розгортаються

Іван Багряний. Тигролови. Обкладинка Олега Набоки. 1991

паралельно, протиставляються і зіставляються. Григорію Многогрішному протистоїть майор НКВС Медвин, цей новітній тигролов, який переслідує волелюбного українського юнака, не прирученого тоталітарним режимом «тигра». Григорій — правнук гетьмана Дем'яна Многогрішного (1668—1672), який боровся проти окупації України московськими царями, через що його заслали на каторгу до Сибіру. В такий спосіб романіст підкреслює спадкоємність волелюбних ідей українців і головного героя, коріння якого сягають часів Запорозької Січі. Образ Григорія Многогрішного набуває символічного значення: він уособлює нескорену й волелюбну Україну, кращі сини якої борються за її незалежність.

Уже в *зав'язці* «Тигроловів» змальовано два експреси, які мчать сибірськими просторами. Ці поїзди автор порівнює з драконами. Один із них («шістдесят вагонів-коробок — шістдесят суглобів у дракона») — це «ешелон смерті», яким везуть на каторжні роботи в'язнів. Серед них і Многогрішний, який на ходу вистрибує з вагона і цим сміливим вчинком вселяє в серця численних в'язнів надію, що зі сталінським режимом можна і потрібно змагатися. Другий ешелон — комфортабельний експрес — віз партійну еліту, ударників, інженерів, авіаторів, прокурорів, військових, працівників «революційної законності», які чинили беззаконня, словом, «*відповідальних товаришів*». Отже, існують два світи в одній державі — світ пекла, репресій, мук, пітьми і світ ілюзорного раю, примарного вільного життя. Так вимальовується антилюдяний образ радянської імперії.

Образ «ешелонів смерті» наскрізний у романі. У Хабаровську Григорій, почувши рідну материнську пісню і знову побачивши напаковані земляками поїзди, осягнув трагедію свого поневоленого народу: «*Уся його Вітчизна ось так — на колесах позагеттю, розчавлена, розшматована, знеосіблена, в корості, в бруді... розпачі!.. Голодна!.. Безвихідна!.. Безперспективна!..*» Многогрішний з Грицьком Сірком потрапили в поїзд Владивосток — Москва, який нібито возив ліс. Насправді ж виконував функцію пасажирського: «*Темний і неосвітлений, «експрес» той гомонів, ні, гудів, як вулик, — зойкав, співав, кашляв простуджено... лементував дитячим плачем... Не експрес, а ціла республіка на колесах*». Більшовицька система відтинала генетичне коріння українському народові, ділила суспільство на «ворогів», рабів-каторжан, і вірнопідданих режимові громадян.

Головні події твору розгортаються у тайзі. Великий інтерес викликають епізоди й сцени, в яких змальовано побут родини Сірків, полювання в тайзі, ловлю тигрів, рибалство тощо. Постає екзотичний світ дикої й величної природи Уссурійського краю. Паралельно розвивається *романтична сюжетна лінія*: зародження й розгортання любовних почуттів, які охопили Гри-

Василь Касіян. Українка.
1950

горія й Наталку. У розділі «Падь голуба» Грицько Сірко розповідає Многогрішному легенду про водоспад, який називають Дівчиною на честь красуні-удегейки, що закохалася в чужинця, але приховувала свої почуття. Коли ж він пішов у інші краї, дівчина впала навколішки на галявині, благаючи Бога повернути лютого. Довго плакала, аж на тому місці утворився водоспад. У душі юнака водоспад асоціюється з образом Наталки, який він теж довго

соромиться зізнатися в коханні. Через цютливе й ніжне почуття автор висвітлює силу людських пристрастей, розкриває багатий внутрішній світ героїв. Несподіваною була їхня перша зустріч: у тайзі Григорій, рятуючи від смерті юнака, потрапляє в родину тигроловів. Як з'ясувалось, цим юнаком була Наталка — «*поєднання дівочої краси і сердечності. Гнучка, як пантера, і така ж метка, а строга, як царівна*». Жорстокий світ тайги загартував Наталку, разом із батьком і братами вона навіть полювала на тигрів, але при цьому не втратила жіночої чарівності, ніжності, які бентежили Григорія, не давали душевного спокою. Поряд з дівчиною Многогрішний почувався щасливим, хоча й знав, що він, зек-втікач, не має розраховувати на спільне життя з нею. Юнак бореться зі своїми почуттями, страждає. Романіст змальовує цілу гаму людських пристрастей. Закохалася у свого рятувальника і Наталка, але тайга зробила її обережною, і вона хоче перевірити силу своїх почуттів. Переконавшись у їхній справжності, дівчина йде за Григорієм у далеку дорогу, в незнану Україну, бо здатна на самопожертву в ім'я коханого.

Образ Григорія Многогрішного. Ідею перемоги добра над злом, всеперемагаючого оптимізму Багрянний розкриває в образі Григорія. Цілісна й життєрадісна людина, він втілює національний характер. За те, що юнак палко любив Україну, його ув'язнили й тяжко катували. Сюжет твору розвивається динамічно: уже в першому розділі засуджений до двадцяти п'яти років каторги Многогрішний вистрибує на ходу «*у певну смерть*», бо «*ліпше вмирати біжучи, ніж жити гниючи*». Відважність, нескореність і волелюбність «*гордого сокола*», «*безумного сміливця*» захоплюють читачів. Многогрішний протистоїть начальникові етапу Медвину — уособленню тоталітарної системи, неспроможному подолати гордий дух українця. Письменник відроджує девіз Фауста: щастя — у безперервній дії в ім'я нових звершень і народу, в ім'я життя. Друзів, своє щастя й кохання юнак знайшов у тайзі серед земляків — українських переселенців.

Характер Григорія Многогрішного змальовано як багатогранний. На початку твору в телеграмі-блискавці про втечу і розшук «*страшного державного злочинця*» окреслено портрет героя: «*Юнак — 25 літ, русявий, атлет, авіатор...*». Зображуючи Григорія, романіст застосовує різні композиційні прийоми та засоби творення образу: ретроспекцію, видіння, характеристику героя іншими дійовими особами. Наприклад, у Тихоокеанському експресі прямує до нового місця призначення Медвин. Перед його очима постають картини слідства «*над одним авіаконструктором... над тим зоологічним націоналістом, над тим дияволом в образі людини*», тобто Многогрішним. За допомогою внутрішніх монологів й невластне прямого мовлення, прийому ретроспекції показано жорстокі й моторошні сцени допитів Григорія Медвиним: «*Він йому виламував ребра в скаженій люті. Він йому повивертав суглоби... Він уже домагався не зізнань, ні, він добивався, щоб той чорт хоч заскавчав і почав ридати та благати його, як то роблять всі... Авжеж! Дивиться вираченими очима — і тільки. Як каменюка... Спершу зухвало і скажено відбивався, вибухав прокльонами й сарказмом, плював в обличчя йому — слідчому, а потім лише хекав і мовчав, розчавлений, але завзятий. Мовчав презирливо...*». Письменник слішно використав Франків прийом — піддати персонаж етичній перевірці, випробуванню небезпекою. Як і у творах Панаса Мирного, Івана Франка, Михайла Коцюбинського, Василя Стефаника, важливу функцію у романі Івана Багряного відіграють очі. На все життя запам'ятав енкаведист-кат очі Григорія: глибокі, демонічні очі з кривавими росинками на віях — вони стоять перед ним вічно, нагадуючи майору про злочини, які він здійснив. Ті очі забрали у нього спокій і сон, отруїли життя. Він бив Григорія межі очі, намагаючись повибивати їх, але не зміг: нервів не вистачило. І дотепер ті полум'яні очі переслідують Медвина, бо ще на початку слідства той «*диявол*» сказав йому: «*Я тебе переслідуватиму все твоє життя. І всі ми... переслідуватимемо і проводжатимемо тебе до могили, — тисячі нас, замучених, закатованих... Ти матимеш дітей, але не матимеш радості, — з дитячих очей дивитимемось ми. І ти втікатиш од них геть... І ніде від нас не втечеш...*». Таким же глибоким психологізмом насичені й інші епізоди роману.

Твір закінчується фінальною сценою вироку, який здійснює не Медвин, а Многогрішний над своїм катом-суддею під час полювання на тигра: «*Тут... я тобі... й рев, тут я тобі й трибунал! — Підкинув гвинтівку і вистрілив. Судив і присуд виконав я — Григорій Многогрішний. А за що — цей пес сам знає*».

Многогрішний представляє нове покоління освічених і розумних українців, які збагнули антилюдяність і злочинну

природу сталінського казарменного соціалізму. Машина бюрократії й руйнівників, злочинців і демагогів знищує цілі народи, нівелює до краю особистість. Тому Григорій сміливо бореться з цим режимом. Іван Багряний у характері українця відкриває великі духовні можливості — волелюбність, патріотизм, гуманізм, відповідальність, чесність, працелюбність, талановитість, високий естетичний смак, альтруїзм.

Родина Сірків. Між людьми існують не тільки зв'язки дружби чи взаємовиручки, а й духовні святині національно-родинної культури, які неодмінно спричиняють національне відродження українського народу. Ця проблема порушується на прикладі життя родини Сірків. Автор лаконічними штрихами змальовує портрети героїв. Голова родини — Денис Сірко, добрий батько й господар, людина працелюбна й мужня, шанує природу й знається на народних ліках. Його портрет змальовано через сприйняття Григорія: *«Кремезний, броватий, ...вусатий дідуган, високий, червоновидий»*. Сірчиха, його дружина, працює й лагідної вдачі, берегиня родинного вогнища: *«їй понад п'ятдесят років, а вона виглядає ще молодо й бадьоро. І голос у неї такий, як у дочки, тільки не такий гострий, якийсь тепліший, ближчий... вона полтавка з кореня»*. Вона поводить себе так, як прийнято в Україні, зберігши гідність і шляхетність душі: *«Мати в очіпку і в рясній стародавній спідниці, посміхаючись, несе тарілки»*. Такими ж портретно-психологічними характеристиками змальовано дітей — Наталку й Гриця, які виростили в атмосфері любові до рідного краю, його мови й пісні. Через долю родини Сірків, як частинку народу, митець осмислює трагізм української нації, змушеної виживати за складних умов буття. Побутова обстановка, дотримання звичаїв, обрядів характеризує духовний світ Сірків, які зберегли традиції, етичні принципи життєдіяння українців. У цьому плані автор докладно вималює внутрішній уклад традиційної української хати: *«... рясно на покутті купчаться святі, прибрані королівськими рушниками ... Різьблений мисник. Під помальовано квітами, межі квітами два голуби цілуються ... пахне свіжопеченим хлібом»*. Сірки не цураються свого походження, у своїх дітей виховали пошану до України і національних традицій. Особливо колоритними є описи святкування родинною Різдва: *«Сірки святкували його, як з діда-прадіда велося: з кутею на Святвечір і з усім тим зворушливим і романтичним ритуалом, що такий пам'ятний Григорію з дитинства. З віршуванням, з колядками»*. Письменник ідеалізував світ української родини, бо саме з нею пов'язував оптимістичний погляд на майбутнє нашої нації.

Новаторський стиль роману: його підґрунтям є фольклорна основа з її багатством приказок і прислів'їв, народних дум,

пісенної образності. Водночас Іванові Багряному притаманні стриманість, ясність вислову, карбованість фрази. Автор примушує читача думати, не уникає афоризмів. Розповідь ведеться від імені всезнаючого наратора.

Івану Багряному належить визначне місце в українській літературі ХХ століття, яку він збагатив новими образами, проблематикою, жанровими формами. З великою силою письменник поетизував світле начало в людині, її розум, доброту й людяність. Іван Багряний мислив етичними категоріями, тому в його творах переважає сильне емоційне начало. Водночас автор висвітлює і соціальне начало, висловлюючи свою безкомпромісну позицію. Філософські проблеми екзистенціалізму, відображені в його прозі, зумовлюють її гуманістичний пафос, а потреба в героїчних характерах стає домінуючою в художніх шуканнях митця. Внаслідок такого сплаву постав неповторний художній світ творів Івана Багряного.

Підсумуйте прочитане. 1. Розкрийте багатогранність діяльності Івана Багряного. 2. До яких жанрових різновидів звертався письменник? 3. З'ясуйте проблематику роману «Тигролови». У чому своєрідність його сюжету й композиції? 4. Що імпонує вам в образі Григорія Многогрішного? Який образ героя наскрізний у романах Багряного? 5. Висвітліть характерні ознаки епічного мислення прозаїка. 6. Доведіть, що твір «Тигролови» є пригодницьким романом.

Пітер Пауел Рубенс. Полювання на тигрів і левів. 1616

 Поміркуйте. 1. Чому Івана Багряного називають «людиною-легендою»? 2. У чому гуманістичний пафос творів романіста? Які аспекти проблематики роману «Тигролови» актуальні й нині? Як ви розумієте його назву? 3. Який тип героя змальовано в образах Григорія Многогрішного, Андрія Чумака, Петра Пелеха? Доведіть, що образ Григорія Многогрішного втілює національний характер українця. Що зумовило його моральну перемогу над антигуманною системою? 4. У чому новизна проблематики і структури роману? Розшифруйте символічний підтекст твору.

 Мистецька скарбниця. 1. Розгляньте картину *Василя Касіяна* «Українка» (с. 198). Чим приваблює обличчя дівчини? Які художні деталі особливо виразні? Чим портретована подібна до героїні роману «Тигролови» Наталки Сірко? 2. Опишіть картину *Пітера Пауела Рубенса* «Полювання на тигрів і левів» (с. 201). Як саме відтворено динаміку і драматургізм боротьби людей і звірів? Зверніть увагу, що тіла мисливців, коней і хижаків у змаганні за життя переплітаються, передаючи вічний рух життя по колу і його драматизм, що є основними ознаками барокового стилю Рубенса. Пригадайте сцени поєдинків персонажів роману Івана Багряного з тиграми, проведіть паралелі зі сценою полювання на картині.

 Робота в парах. Попрацюйте спільно з товаришем по партії, щоб аргументовано довести чи спростувати подані тези:
а) Шлях і призначення людини, стверджує Іван Багряний, — не відчай і абсурд, пасивність і покірливість напасникам України, а щастя й активність, боротьба за свободу; б) Завданням митця Багряний вважав глибоке пізнання й художнє втілення дійсності, відтворення людських прагнень до добра, правди й гармонії.

СПИСОК РЕКОМЕНДОВАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

Дзюба І. Громадська снага і політична прозорливість: Про публіцистику Івана Багряного // Багряний І. Публіцистика. — К., 1996.

Клочек Г. Романи Івана Багряного «Тигролови» і «Сад Гетсиманський». — Кіровоград, 1998.

Ковальчук О. Новітній українець у саду страждань: Образ головного героя роману І. Багряного «Сад Гетсиманський» // Дивослово. — 1997. — № 7.

Мовчан Р. Українська проза ХХ століття в іменах. — К., 1997.

Шерех Ю. Пороги і Запоріжжя // Шерех Ю. Третя сторожа. — К., 1993.